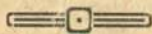


I Bondefanger-Klør.



„Provins-Komtessen“s
og „Den blaa Dreng“s Operationer.



Næsten daglig bringer Bladene Meddelelser om, hvorledes fremmede, navnlig Folk fra Landet, kommer ind til Storbyen, ukendt med Forholdene, bliver et forholdsvis let Bytte for den ikke ganske lille Skare lyssky Eksistenser, der har gjort sig det til Levevej at plyndre og snyde.

Trods Bladenes advarende Beretninger, og skønt Ordet „Bondefangere“ eller „Dosmerfangere“ er gentaget saa tit, at det kendes over det ganske Land af store og smaa, opererer dog disse Samfundets Snyltedyrd videre og gør glimrende Kup, som ofte indbringer adskillige Tusinde Kroner. Dette tyder paa, at der endnu er langt tilbage, forinden denne Fare tilstrækkelig kraftig er banket ind i den almindelige Bevidsthed.

Ethvert Forsøg paa at afsløre disse Bander, turde derfor hilses med Glæde. Vi haaber, at nærværende Billedrække i nogen Grad maatte medvirke hertil.

Vore Billeder viser flere af de Fif og Trick, som anvendes saavel af mandlige som kvindelige Bondefangere.

Finder man adskilligt mindre tiltalende i Fremstillingen, saa bør det erindres, at vi kun har ønsket at skildre **Livet, som det udfolder sig** de paagældende Steder, og ved en saavidt mulig naturtro Realisme **forme Advarslen saa meget kraftigere.**

Vor Hensigt er gennem denne Billedrække at forene vore Kræfter med Pressen om at raabe et saa kraftigt Varsko, at Bondefangernes Ofre-Skare maa indskrænkes det mest mulige.

Ellers vanker der Klø

Personerne

(spillet af „Fotorama“s sædvanlige Personale):

„Provins-Komtessen“	Frk. Niedermann.
„Den blaa Dreng“	Gunnar Helsingreen.
„Rejen“	Aage Schmidt.
„Sømmet“	Aage Fønss.
Proprietæren	Philip Bech.
Tjenestekarlen	Alfred Arnbak.

Vi fører straks Publikum ind i Bondefangerparrets Stue. Parret — Kæresten — kommer ind med Overtøj paa, efter en Tur. Damen, populært kaldet „Provins-Komtessen“ for sit Speciale, Afblokning af Provinsfolk, kaster sig paa Chaiselonguen. Forretningerne har sikkert været mindre indbringende den sidste Tid.



„Ellers vanker der Klø“.

De taler om, at nu maa de til at „arbejde“, der skal „laves“ Penge. Kæresten, kaldet „Den blaa Dreng“, hvilket kunstnerisk klingende Navn han har erhvervet sig under Henblik paa de mange „blaa Øjne“, han har været med til at ramle ud paa offentlige og private Steder, sætter sig paa en Stol, undersøger eftertænksom sine Lommer og konstaterer med Tilfredshed, at han endnu raader over et Par Godtkøbs-Uhre af et straalende Udseende. Uhrene er af Messing, dobbeltkapslede

og skinner som Guld. De koster kun nogle faa Kroner, men stikker svært i Øjnene, og den uindviede tror straks, at have et meget fint og meget dyrt Uhr for sig.

„Den blaa Dreng“ fortæller sin Kæreste, at hun maa forsøge at lave et „ordentlig Kup“, thi med dette „Smaapakkeri“ kan det s'gu ikke blive til noget. „Komtessen“ synes ligegyldig overfor Formaningerne; men da Kæresten pludselig med et dundrende Slag i Bordet giver sine Krav Eftertryk og raaber: „Ellers vanker der Klø! Forstaar Du!“, giver Ligegyldigheden Plads for et overlegent Blik, ledsaget af et haanligt Smil, og hun svarer: „Du skulde s'gu gøre Vrovl. Er det ikke mig, der har klaret den det sidste halve Aar? Har jeg ikke betalt Logis'et her og de Klæder, Du har paa? Ta'e den bare med Ro, Dreng“. Bondefangeren ifører sig sit „Arbejdstøj“, en gammel Jakke, en sort Krave med hvid Strimmel og en Cyklehue.

„Det er svært, saa flittig, Du pludselig bliver“, siger „Komtessen“. „Ska' Du nu paa Rov“, tilløjer hun. „Hold Mund, Tøs, og husk, hvad jeg har sagt Dig“, snærrer han, mens han mønstrer sig i Spejlet.

„Komtessen“ haanlér.

Et Par Kammerater, alle kostumerede som pyntede Bønderkarle, kommer i det samme.

„Naa, skal vi saa slaa et lille Slag ud og se, om der er Tjans“, siger den ene, der blandt Kammeraterne kaldes „Rejen“. „Jeg er tiltaklet“, svarer „Drengen“. Den tredje, med det prangende Øgenavn: „Sømmet“ krissemisser og „laver Øjne“ til „Komtessen“, som med en tændt Cigar atter er faldet til Ro paa Chaiselonguen.

Efter denne Præsentation følger vi de

tre Bondefangere paa Rov.

De slentrer nedad Gaden med Hænderne i Lommen og kaster skulende Blikke til Siderne, dels for at takserer et eventuelt Offer, dels for at holde Øje med saavel civile som uniformerede „Pansere“. Ved et Gadehjørne skilles de, efter almindelig Regel, for ikke at vække Opsigt, og hver især nærmer sig a l e n e Jernbanestationen.



Et smukt Firklover.

En Proprietær med sin Karl, som vil forsøge at faa Plads i Byen, er kommet ind med Toget og tager Afsked med hinanden.

„Den blaa Dreng“ har hele Tiden opmærksomt betragtet Karlen. Nu gaar han rask hen til ham, rækker ham Haanden, hilser genkendende og siger med Overraskelse og landlig Dialekt: „Nej se, Goddaw, Mads Larsen!“

Karlen ser mistroisk paa „Drengen“, men bliver dog paavirket af den tilsyneladende Hjertelighed og svarer: „Jeg hedder ikke Mads Larsen“. „Hva', er det ikke min gamle Ven, Mads Larsen, fra Sørby“, siger „Drengen“ og fortsætter: „Nej, nu ser jeg det, det er det jo heller ikke. Du lignede s'gu saa grangivelig en Karl, jeg tjente sammen med



Falsk-Spillet.

ude paa Landet. Men Du har saa meget at slæbe paa, Kammerat“, vedbliver „Drengen“, „lad mig bære Kufferten; det er jo ligefrem vi Landboeres Pligt at hjælpe hinanden“.

„Drengen“ tager uden videre Kufferten og demonstrerer derved sin Hjælpsomhed.

Da de har gaet og snakket sammen en Stund, har Karlen faaet nogen Tillid til sin ny Bekendt, og finder det uhyre venligt, at han vil hjælpe ham. Vel har han hørt om Bondefangere, men denne Mand bærer, baade hvad Paaklædning og Tale angaar saa umiskendelige Tegn paa at være Landbo, at al Tvivl om reelle Hensigter maa udelukkes. Under Samtalen søger Bondefangeren at faa Rede paa, hvad Karlen vil i Byen. Da Karlen har meddelt dette, er „Drengen“ klar over, at der er Penge, og forbereder Plukningen. „Drengen“ tilbyder at skaffe et billigt Logi, et Tilbud, som ikke er helt uvelkomment, da han ikke er videre kendt i Byen. Han er imid-

lertid bange for at være allfor gelassen og trækker lidt paa det, da han indvilger.

Bondefangeren standser pludselig udenfor en Beværtning, sætter Kufferten, tørrer Sveden af Panden og puster. Ligesom tilfældigt opdager han Beværtningen, peger smilende paa den og inviterer Karlen paa et Glas Øl. „For saa mange Penge har jeg da“, siger Bondefangeren.

De faar hver en Bajer. Bondefangeren drikker hurtigt sit Øl, og Karlen tilbyder at ville give et nyt Glas Øl. Men det maa han ikke. „Jeg holder ikke af at blokke en Kammerat“, siger Bondefangeren og bestiller 2 Glas Øl til. De drikker, og Karlen er i sit Indre glad over at have truffet et saa flinkt Menneske, som baade hjælper ham med hans Tøj, giver Øl og vil skaffe ham billigt Logis. Han sidder netop



„Naa, naa, ikke for glubsk!“

og tænker paa sit Held, da Bondefangeren trækker et af sine elegante Ure op af Lommen. „Her er et dejligt Ur, som jeg har købt for mine sammensparede Penge“, siger Bondefangeren. „Det er egentlig for fint for mig, men jeg fik det saa billigt, at jeg ikke kunde lade være at købe det. Nu skal jeg for Resten hen og sætte det ud, for jeg skal bruge Penge til at hjælpe min gamle Mor for.“

Karlen betragter Uret med Beundring. Det er nydeligt, dobbeltkapslet, elegante Visere, Tal og Skive, samt med Springfjeder, saa det aabner sig selv, naar der trykkes foroven.

„Det er et dejligt Ur“, siger Karlen.

„Ja—ah“, siger Bondefangeren, „det er et rart Ur.“

„Hvad koster saadan et Ur“, spørger Karlen.

„Aah, det koster vel Hundrede eller halvandet Hundrede Kroner. Jeg ved det ikke saa nøje. Jeg har nemlig købt det af en Familie af mig, som er Urmager, og jeg fik det for ren Spotpris og betragter det næsten som en Forøring. Men Du ser saa undrende paa det, som Du ønskede, det var dit.“

„Ja, det havde jeg ikke noget imod“, siger Karlen.

„Det er det samme“, siger Bondefangeren, „jeg har faaet det Ind-

tryk af Dig, at Du er en brav Fyr. Du har jo et Ur i Lommen, lad os se det, saa kan vi maaske handle. Jeg kan nok faa Urmageren til at skaffe mig et andet.“

Karlen trækker et pænt Sølvur op af Lommen.

„Naa, det er saadant et. Ja—h, det er nu ikke saa meget værd; men jeg har nu fattet Godhed for Dig, Du skal faa mit Ur for 50 Kr. og Dit Ur i Bytte.“

De to Glas Øl har begyndt at øve sin Virkning paa Karlen, der ikke er vant til et drikke bajersk Øl.

„Men Du kommer til at skynde Dig lidt med at slaa til, for jeg er



Det billige Logis.

allerede ved at fortryde det. Og var det ikke, fordi jeg synes saa godt om dig, saa kan Du bande paa, at Du heller ikke fik det.“

Karlen tager langtsomt sin Tegnebog frem, lukker den op, og lader den anden se, at han har et Par Hundrede Kroner i Sedler. Han føler en vis Stolthed over at kunne sidde og brede sig med disse Penge. Bondefangeren har straks takseret Tegnebogen.

Karlen trækker 4 Tikrone-Sedler og en Femkrone-Seddel op.

„Kan det ikke gøre det“, siger han.

„Naah, Du har da ellers Penge nok, men blæse med det, Du skal ikke sige, at jeg har trukket Dig op, men saa skal Du ogsaa give Aftensmad. Er det svart“, siger Bondefangeren og rækker Haanden frem. Karlen giver Haandslag og dermed er Handelen afsluttet.

Bondefangeren vil, de skal spise et „ordentligt“ Sted, nemlig i en af de Knejper, han og hans Kammerater søger.

„Den blaa Dreng“ og Karlen er naaet hen til en anden Bevært-

ning. Ingen hilser genkendende paa „Drengen“ ved deres Indtræden. Man er klar over, at han har „Nap“ og det maa ikke spoleres ved andres Indblanding, en Regel, som strengt overholdes blandt Bondefangere. Karlen bestiller noget Smørrebrød og Øl og Snaps. Han har imidlertid vundet fuld Tillid til „Drengen“ og Sludderer gaar for dem paa bedste Maade, mens de spiser og drikker. Et af de øvrige Sel-skaber, hvori „Sømmet“ og „Rejen“ og to andre, har imidlertid be-gyndt at spille Kort, hvilket foregaar meget stillfærdigt.

„Drengen“ hentyder til Kortspillet og erklærer, at „den Slags“ skal han ikke have noget af, for man har hørt saa mange, som er bleven blanket af.

„Men det er for Resten morsomt at se andre spille“, tilføjer han og ser efter Kortspillerne. „Der er en af dem, der er særlig heldig“, siger han videre, rejser sig, stiller sig op og ser paa Spillet. Karlen gaar hen og stiller sig ved Siden af. „Drengen“ lader uforstyrrelig optaget af Spillet. „Rejen“ sidder i Held og skraber et Par Kroner til sig. Der spilles ikke højt, det vilde let skræmme Ofrene bort.

„Drengen“ lader meget interesseret og lader af og til et Ord falde til Spillerne, som alle er hans Kammerater. De svarer kun kort og synes meget fremmede overfor ham. Da „Drengen“ har staaet saaledes noget, siger „Rejen“ til ham: „Du lader saa optaget af Spillet, vil Du være med“. „Drengen“ bliver ligesom noget generet og dog smigret over Opfordringen, og svarer lavmælt, at han ellers ikke spiller Kort, men nu har staaet og set til saa længe, at han næsten har faaet Lyst.

„Naa, saa sæt dig ned“, siger „Rejen“.

„Skulde jeg“, siger „Drengen“ henvendt til Karlen.

„Ja, det kan da ikke rage saa vidt med at prøve“, mener Karlen.

„Ja, saa gør jeg det“, siger „Drengen“, idet han sætter sig, mens en af de andre rejser sig.

„Drengen“ viser sig at have et mageløst Held, han vinder stadig. Karlen har fulgt „Drengen“s Held med Glæde, og da denne siger til ham, om han ikke vil prøve, er han let at overtale, navnlig da „Dren-gen“ tilbyder at ville dække Tabet.

Spillet fortsættes og Karlen taber de to første Omgange. „Drengen“ betaler hans Tab, mens „Rejen“ stryger Gevinsten.

Men saa pludselig begynder Karlen at vinde. Hver Gang stryger han Gevinsten. De øvrige synes at blive utaalmodige over Kar lens Held og fordobler stadig Indsatsen. Kun „Drengen“ synes glad over Heldet og erklærer, at nu behøver han ikke længere at staa inde for hans Tab.

„Nej, nu skal Du have Tak“, siger Karlen med en Del Selvfølelse. „Nu skal jeg nok klare mig selv“.

Spillet fortsættes og Karlen vinder de fleste Gange.

Efter nogen Tid vil Karlen gaa. Han minder „Drengen“ om, at han har lovet at skaffe ham et billigt Logis. „Drengen“ nikker smilende og lader som om han straks vil rejse sig, for at følge med, men de to andre spørger, om det er paa den Maade, de vil behandle Kammerater.

„Naar Du har vundet, gaar Du“, siger „Rejen“. „Synes Du det er pænt. Du maa da give os Revanche“.

„Drengen“ forsøger paa Skrømt en Indvending i Kar lens Favør, for rigtig at styrke dennes Tillid. Saa siger „Drengen“ mæglende:

„Naa, en halv Time fra eller til, kan ikke gøre stort, vi kan jo sagtens naa at finde det Logi, jeg kender“.

„Men jeg skulde ogsaa til Fæstemanden“, indvender Karlen.

„Javel“, siger Drengen, „men ogsaa det kan naas. Vi kan ikke være bekendt at gaa lige nu, da Du har vundet saa meget“.

„Det var fornuftig Snak“, siger „Rejen“ og „Sømmet“ i Kor og slaar „Drengen“ paa Skulderen.

„Lad os faa en Omgang“ raaber „Sømmet“ til Opvarteren og tryk-

ker Karlen ned paa en Stol. Nu gaar det Slag i Slag med Omgangene, mens Spillet fortsættes.

Karlen taber og taber, snart har han tabt alt, hvad han havde vundet. Ved Revanchespillet begyndes nemlig med en forholdsvis høj Indsats. Karlen bliver mere og mere ophidset, dels af Øllet, dels af Spillet.

Vort Billede viser, hvorledes der spilles. Der laves Volter, naar Kortene blandes. De tre Bondefangere har Ekstrakort til Anvendelse i Nødstilfælde, men iøvrigt foregaar en livlig Udveksling af Kortene under Bordet, til Siderne og bag om hinanden.

Karlen er meget ophidset. Øjnene staar stive i Hovedet paa ham. Han er stærkt beruset, men al hans Interesse optages af Spillet. Han er helt greben af Spillelidenskaben. Øllet og Spillet har gjort ham van-vittig. Han forhøjer stadig Indsatsen. Nu ryger hans sidste Tikrone-Seddel, som han med Voldsomhed slænger henad Bordet, idet han klynger sig til Haabet om, at Heldet fra før atter skal vende tilbage.

Det er „Drengen“, som har vundet den sidste Tid. Kar lens sidste 10 Kr. er nu ogsaa vandret over i „Drengen“s Lomme. Opvarteren træder til og forlanger Betaling for nogle Omgange, Karlen har bestilt. Karlen roder i sin Pung og Tegnebog. De er tomme. Pludselig glimter der nyt Haab i hans Øjne. Uret raaber han. „Det kan gøres i Penge“. Han trækker det op af Lommen og holder det triumferende i Vejret.

„Hvor meget giver I mig for det?“ raaber han.

Bondefangerne kender straks Varen, og er klar over, at „Drengen“ allerede har været der.

„Nej“, siger „Drengen“ beskyttende, „det skal Du ikke skille Dig af med. Det vilde være Synd, om ogsaa Du mistede det. Nej, saa lad os hellere give et Bud paa Din Cykle. Jeg saa den jo før, den er omtrent ny, saa jeg er ikke bange for, for gammelt Bekendtskabs Skyld og for at hjælpe Dig, at byde Dig 50 Kr.“, fortsatte „Drengen“.

„Kom med Pengene“, raaber Karlen med fornyet Haab.

„Drengen“ tæller 5 af Kar lens egne 10 Kr.-Sedler op for ham.

„Naa, naa, ikke for glubsk, gamle Ven“, siger „Drengen“. „Vi er reelle Folk her, og der skal være Orden i Sagerne; først maa Du underskrive et Dokument, som beviser, at Cyklen er min, ellers kan jeg jo ikke komme af med den, og jeg har sgu ikke Raad til at beholde den.“

„Drengen“ river et Blad ud af sin Lommebog, og det forlangte Dokument opsættes.

„Og saa vil jeg have Revanche“, raaber Karlen. „Det skal Du faa“, svarer de andre. Kortene kommer frem paany. Bondefangerne kræver nu rask Drikkevarer ind. „Drik, Kammerat“, siger de. „Du skal ikke tørste“. Karlen taber stadig, og Drikkevarerne har nu omtrent gjort ham sløv. Han er hønefuld og lige ved at synke sammen, kun Spillet holder ham endnu oppe. Men da den sidste Seddel er røget, synker han overvældet af Skuffelse og Alkohol sammen over Bordet. Han kunde græde, hvis han ikke var saa beruset. Bondefangerne ser ligegyldigt paa ham, saa slaar „Sømmet“ ham paa Skulderen og siger haardt: „Ja, her kan Du sgu ikke sætte Dig til at sove. Kom nu, saa skal vi hjælpe Dig til det billige Logis“. „Sømmet“ tager ham under den ene Arm, „Dren-gen“ under den anden. De halvt slæber ham ud af Døren.

„Rejen“ opdager Kar lens Kuffert. Den snapper han og følger efter de andre.

Karlen er faldet helt sammen. Han slæbes saa omtrent med. I Smøgen standser de og sætter Ofret ned paa Jorden, opad en Væg.

„Væs'go“, Kammerat, der har Du billigt Logis“, griner de, medens de hurtigst fjerner sig.

Vi forlader Karlen, for at aflægge et Besøg i den elegante Restauration, hvor

„Provins-Komtessen“ arbejder.

Hun har anbragt sig i en Sofa paa en saadan Maade, at man ikke undgaar at lægge Mærke til hendes elegante Skikkelse. Proprietæren, der tog Afsked med sin Karl ved Banegaarden, har



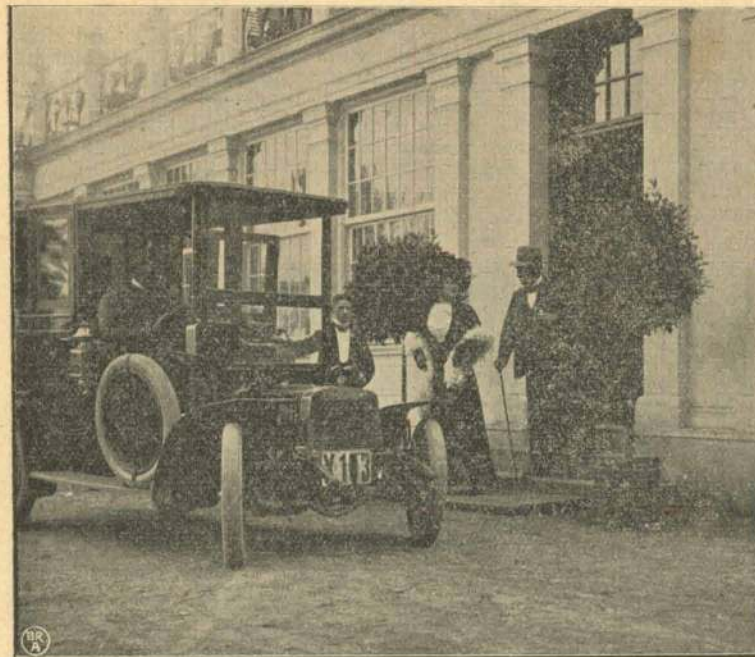
Provins-Komtessens Stamknejspe.

besørgt en Del Ærinder, og vil nu godt slaa et lille Slag, før han tager hen til sit Hotel. Han slaar sig ned hos „Komtessen“.

Proprietæren føler sig straks betaget af den statelige Kvinde, og tillader sig høfligst at forespørge, om hun vil gøre ham den Ære at nyde et eller andet. Komtessen tillader naadigst, og Proprietæren er snart ganske skudt i hende.



Provins-Komtessen spinder sit Garn.



Restauranten forlades.

„Drengen“, „Komtessen“s Kæreste, kommer ind i Lokalet. Han har været hjemme og klædt sig om, han bemærker straks, at „Komtessen“ har „Bid“ og gaar hen i et Hjørne.

Endelig er „Komtessen“ og Proprietæren bleven enige. De gaar, og „Komtessen“ vinker til „Drengen“, der straks forstaar, hvad han har at gøre.

Naaet til Damens Bopæl gør de sig det hyggeligt. Han er aabenbart meget charmeret i hende, og da hun lader en Ytring falde om, at hun trænger til Penge, tager han straks sin Tegnebog frem. „Komtessen“ konstaterer en ikke ganske ubetydelig Seddelbunke, og tager en 50 Kr.-Seddel ud af Bunken og siger spørgende: „Den maa jeg ha“! Proprietæren indvilger nikkende. Dog, samtidig negler hun endnu en Seddel, og stopper den ned paa Brystet.

Hun lader ham klappe og kysse sig paa Kinden, men saa strækker, hun sin ene Fod frem og betyder ham, at han skal snøre hendes Støvler op og tage dem af. Han følger med Glæde Opfordringen og udfører det velkomne Arbejde med al Omhu.

Netop da han har befriet „Komtessen“ for begge Støvlerne og er ved at sætte dem til Side, høres Fodtrin paa Trappen.

„Komtessen“ farer op med Angst malet i hele sit Minespil. „Gud hvad skal vi nu gøre?“ siger hun. „Det er sikkert min Mand.“

„Er De gift?“ fremstammer Proprietæren forfjamsket.

I samme Øjeblik aabnes Døren, og „Den blaa Dreng“ træder ind. Saa snart han opdager den Fremmede, farer han i et inysende Raseri hen mod ham. Han knytter Næven og holder den op for Næsen af den forfjamskede Proprietær. „Drengen“ lader, som han pludselig opdager, at „Komtessen“ har faaet sine Støvler af. Raseriet bliver om muligt endnu stærkere. „Drengen“ farer hen og tager „Komtessen“ i Armen. Hun lader meget sønderknust og angerfuld.

„Naa, sligt gaar altsaa for sig, naar jeg ikke er hjemme!“ skraaler han. „Og De, elendige Forfører“, raaber han, og ryger atter truende hen mod Proprietæren. „De har vel været her tit? De tager ikke i Betænkning at besnære en ærbar Kvinde og i sjofel Hensigt trænge Dem ind i et ordentligt Hjem!“ „Drengen“ fnyser tilsyneladende af Vrede, og alle Proprietærens Forsikringer om, at han ikke anede, at Damen var gift, preller af paa „Drengen“s Udraab:

„Nej, naturligvis, den kender vi nok. Saadan siger alle disse skamløse Fruentimmerjægere“.

„Drengens“ Rasen tager efterhaanden noget af og giver Plads for mere stille Fortvivlelse.



En øm Situation.

Proprietæren fatter lidt mere Mod og spørger, idet han tager sin Tegnebog frem og lader en 100 Kr.-Seddel knitre mellem Fingrene, om de ikke kan ordne Sagen i Mindelighed.

„Drengen“ farer atter op ved disse Ord, ser med Afsky paa Proprietæren og siger: „Og De vover at byde mig Penge ved en saadan Lejlighed“.

Han synes at overveje et Øjeblik. Saa siger han: „Men alligevel, jeg kender ingen Maade, hvorpaa jeg kan straffe Dem føleligere end ved at skille Dem af med Deres usle Penge“.

„Drengen“ snapper 100 Kr.-Sedlen, ser paa den og udbryder: „Men dette er for lidt! Vil De levende ud af den Dør dér, maa De op med mindst lige saa mange til.“

Proprietæren, der øjner en Mulighed for at slippe ud af den ubehagelige Klemme, er næsten rede til at gøre hvad som helst. Han

tager derfor endnu en 100 Kr.-Seddel og rækker den hen mod „Drengen“.

Denne snapper Pengene og peger samtidig mod Døren, idet han raaber: „Og saa herud!“

Proprietæren forsvinder skyndsomst.

„Drengen“ smækker Døren i og siger til „Komtessen“, der atter har lagt sig tilrette paa Chaiselonguen: „Naa, det var jo et lille fint Nap, vi der tog“.

„Komtessen“ skvalderleer og siger: „Ja, det var ikke af de værste“.

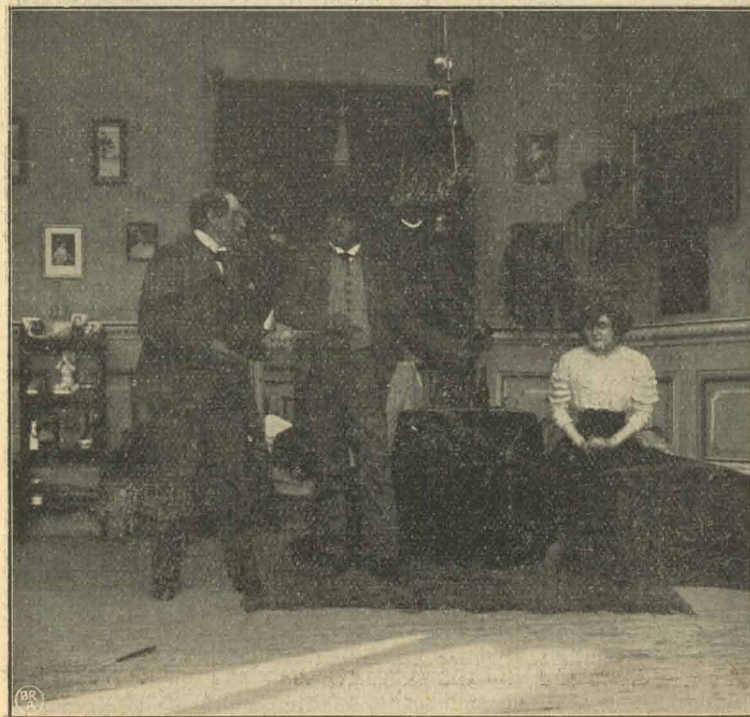
„Forresten har jeg ogsaa gjort andre Forretninger“, siger „Drengen“ og trækker nogle af Karlens Pengesedler op af Lommen.

„Nu skal vi ud og ha' os en Skive“, siger han, „vi risikerer ellers ogsaa at faa fremmede, for det kunde jo ske, at ham Idioten, der gik, fortrod, og fandt paa at sladre af Skole“.

De følges ad, ud paa en af deres Knejper.

2 Timer efter at Bondefangerne har forladt Karlen i Smøgen, opdages han af en Mand, der passerer Stedet. Manden henter en Politibetjent, som transporterer den drukne til Stationen, hvor de modtages af den Vagthavende med Udbrudet:

„Hvad er det for en Drukkendidrik, I dér kommer med?“ „Ja, han er lavet godt til“, svarer den indtrædende Betjent. Karlen begynder lidt efter lidt at vaagne til Bevidsthed. De to Timers Søvn har gjort sin Nytte. Under Visitationen trækkes bl. a. det skinnende Ur op af Lommen. Den Slags Ur er ikke ukendt paa Stationen, og da baade Tegnebog og Pung er tomme, fatter Betjentene Mistanke. Karlen er imid-



En kedelig Afbrydelse.



Glæde over Byttet.

Iertid med Undren begyndt at betragte Omgivelserne, og da nu Betjenten holder det ny Ur op for ham og spørger, hvor han har taet det fra, tror han, at man mistænker ham for at have stjalet det, og kommer pludselig til klar Bevidsthed om sine Oplevelser. Med frygtelig Tydelighed erindrer han alle Enkeltheder, lige til han sank sammen ved Bordet. Han er med ét Slag ædru. „Det Ur har jeg købt“, svarede han Betjenten. „Vel i en Beværtning?“ spørger Betjenten. „Ja“, svarer Karlen. „Ja, det tænkte jeg s'gu nok“, brummer Betjenten. „Men De har ikke en rød Øre i Deres Pung“. fortsætter Betjenten. „Hvem har De handlet med?“

Karlen fortæller nu hele Historien, fra han forlod Banegaarden, hvor han mødte den „hjælpssomme“ og „elskværdige“ Karl. — Politiet kender Lektien. De er straks klar over, at det er Bondefangere, som har opereret.

Karlen kan ikke opgive i hvilke Gader de Beværtninger, de har søgt, ligger; men han beskriver den Retning de fulgte, saa godt han kan og giver et udførligt Signalement af den „hjælpssomme Følgesvend“.

Politibetjentene er snart klar over, at Plyndringen er foretaget i den berygtede Bondefangerknejspe „Den røde Tulipan“, og da de henter nogle Fotografier frem af mere „berømte“ Bondefangere, genkender Karlen, trods det forandrede Udseende, „Den blaa Dreng“ som sin Følgesvend.

Næppe er man færdig med at konstatere „Drengens“ Meriter, før Døren gaar op, og Proprietæren træder ind. Forbavelsen hos ham og Karlen, over at møde hinanden paa dette Sted, er stor og gensidig.

Proprietæren er, efter at være sluppen ud af Klemmen og have summet sig lidt, bleven enig med sig selv om, at det hele var Komedie-spil og Bondefangerknebs for at presse Penge af ham. Han mærkede-



Paa Politistationen.



Orgie i „Den røde Tulipan“.



„Undskyld, jeg forstyrrede det smukke Familieliv!“

sig derfor Gade og Husnummer og er nu sporenstregs gaaet til Politistationen for at anmelde Sagen. Han forklarer sit Eventyr, og da han faar Øje paa „Drengen“s Billede, som ligger paa Skranken, udpeger han straks den „krænkede Ægtemand“.

Betjentene har nu faaet tilstrækkelig Klarhed. Man kender baade Manden og Kvinden; thi „Komtessen“ er godt kendt som „Drengen“s Kæreste.

Nu gælder det blot at sikre sig Parret, inden alle Pengene er soldede op. Der tilkaldes 2 Opdagere, som efter at være sat ind i Sagen, inviterer Proprietæren og Karlen til at ledsage sig paa en lille Tourné omkring i Knejerne. Af Interesse for deres mistede Penge følger de begge med.

Efter Besøg i flere Knejer naaer man til „Den røde Tulipan“, hvor der hersker et syndigt Leben. „Drengen“ er omgivet af flere Kammerater. Han er aabenbart den ædle Giver, og Soldet fejres i Anledning af det store Kup.

De 2 Opdagere, Proprietæren og Karlen træder ind.

Da „Rejen“ ser Karlen i Opdagernes Selskab, tænker han paa den Kuffert, han nappede og lusker stille af.

Det samme vil „Drengen“ og „Komtessen“ gøre. Først søger de at skjule sig i Selskabet, men de kan ikke forlade Lokalet uden at vække Opmærksomhed. Opdagernes skarpe Blik har forlængst opdaget de to Syndere. Karlen følger med den ene Opdager hen til „Drengen“, som nu springer op for at flygte, eventuelt slaa fra sig. Men Opdageren er en øvet Mand. Et meget kort Haandgemæng og Jernene er smækket sammen om „Drengen“s Haandled.

Karlen træder hen til „Drengen“, som Betjenten holder i Armen, og siger spydigt: „Ja, jeg kommer kun for at takke Dig for Din Hjælpssomhed. Nu er det min Tur til at le“.

Den anden Opdager er sammen med Proprietæren gaaet hen til „Komtessen“, der nu, da Flugt er umulig, tager Situationen med Ro og Overlegenhed. Opdageren opfordrer hende til at følge med. „Komtessen“ rejser sig, og da hun passerer Proprietæren, bukker denne med paataget Høflighed og siger med et ironisk Smil: „Ja, undskyld at jeg nu atter bringer Forstyrrelse i Deres smukke Familieliv.“